Svar på spørgsmål

Emiraternes tilknytning og deres position i forhold til diverse regionale sager

Spørgsmål:

Det ser ud til, at Emiraternes position er modsigende og svær at forstå. Dette kommer blandt andet til udtryk i følgende: Den store forskel mellem Emiraternes stillingtagen og andre af Englands agenter i forhold til Abd-Rabbuh Mansour Hadi, idet Emiraterne afviste at modtage ham i landet; Emiraternes modstand mod fyringen af sikkerhedschefen i Adens lufthavn, samt spændingen mellem Emiraterne og Tunesien... Samtidig er Emiraterne enige med USA's agenter på en bemærkelsesværdig måde: Emiraterne deltager i operation "afgørelsens storm" i Yemen, under ledelse af kong Salman af Saudi Arabien, Amerikas agent; Emiraternes har valgt side med den pensionerede general, USA's agent Khalifa Haftars, i konflikten i Libyen. Emiraternes støtter ligeledes ubetinget den egyptiske præsident Abdel Fattah Al Sisi. Spørgsmålet er derfor: Hvad er forklaringen på disse standpunkter fra Emiraternes side, som er i samhørighed med USA's agenters, og som ligger fjernt fra Englands agenter?

Svar:

1.

Efter 1971 blev De Forenede Arabiske Emirater en union bestående af syv emirater. Sheikh Zayed Bin Sultan Al Nahyan (Abu Dhabis guvernør) var indtil sin død i 2004 Emiraternes præsident. Efter Zayeds død, blev hans ældste søn Khalifa Bin Zayed Al Nahyan præsident i Emiraterne, som har et befolkningstal på 9 millioner indbyggere, hvoraf den oprindelige befolkning udgør 11%. Sheikh Khalifa har forøget landets militære kapacitet gennem våbenopkøb fra vestlige lande og store investeringer i træning af de emiratiske soldater. Emiraterne har modtaget sit første fly af 80 af modellen F-16E/F Desert Falcon til en værdi af 6,4 milliarder dollars, som Emiraterne har købt af USA. Sidenhen har Emiraterne erhvervet sig Apache helikoptere, F-16 fly, pansrede køretøjer, ammunition og missiler. Dette har gjort Emiraterne i stand til at påtage sig politiske og endda militære roller. Den britiske dronnings besøg i landet i 2010 var en kroning af denne rolle: "*Storbritanniens dronning Elisabeth den anden ankom i går til Emiraterne som led i et officielt besøg, som blev indledt i emiratet Abu Dhabi. Den britiske ambassadør i Abu Dhabi, Dominic Jeremy, udtalte til det franske nyhedsbureau: "Et stærkt venskabsbånd knytter dronningen til de regerende familier i Emiraterne." Samtidig anså Abdulrahman Ghanem Al-Mutaiwee, Emiraternes ambassadør i London, dette besøg som kronen på udviklingen i de bilaterale forbindelser mellem de to lande, som har et venskabsbånd inden for alle felter. Han beskrev samtidig besøget som værende 'ekstremt vigtigt'...* " (Al -Sharq Al-Awsat d. 25.11.2010)

Emiraterne har udført sin rolle til udmærkelse: Emiraterne tilsluttede sig de kolonialistiske militære alliancer i regionen, som en gennemførelse af den britiske politik. Det være sig i britiske alliancer eller i amerikanske alliancer, hvor Emiraterne indtræder i britisk stil, for at være Storbritanniens spion inden for amerikansk politik i regionen. Derfor kæmper Emiraterne under USA's ledelse og bevæger sig i dennes skygge, til trods for at Emiraterne er briternes agentstat. Emiraterne tilslutter sig ligeledes under USA's agenters ledelse, såsom deres tilslutning til den arabiske (amerikanske) alliance, kendt under navnet "afgørelsens storm" under ledelse af Saudi-Arabiens kong Salman. Emiraterne udgør den andenstørste militære styrke i denne alliance efter Saudi-Arabien, idet de deltager med 30 militærfly. Emiraterne udgiver sig for at være en af USA's allierede: Emiraternes ambassadør i Washington, Yousef Al-Otaiba, sagde følgende til Washington Post d. 9.11.2014: "*Emiraterne, også kaldet "det lille Sparta", er en stærk og rolig allieret for USA*"

Washington Posts korrespondent rapporterede ligeledes følgende d. 03.01.2017 fra Al-Dhafra basen i Emiraterne: "*De amerikanske fly har i seks uger lettet fra Al-Dhafra basen på deres vej til at smide bomber i Syrien og Irak...* ". Avisen

tilføjede: "*Det, som nogle ikke er klar over, er de ca. 3.500 amerikanske soldater, som er udstationeret på Al-Dhafra basen. Basen er ligeledes den eneste som huser F-22 fly*". Avisen citerede den tidligere øverstkommanderende for de amerikanske styrker i Mellemøsten, Anthony Zinni, for følgende: "*Forholdet til Emiraterne er det stærkeste af USA's forhold til landene i den arabiske verden på nuværende tidspunkt*". Emiraterne udgiver sig således for at være en stærk allieret til USA... Men sandheden er, at Emiraterne spiller en speciel rolle til briternes fordel. Landet har kun deltaget i USA's krige med opfordring fra Storbritannien, og i britisk stil, ved at støtte USA udadtil, for derefter at forstyrre billedet fra kulisserne!

2.

Det er værd at nævne, at Storbritannien - efter dets nederlag øst for Suezkanalen, særligt i 1956, dets fatale tab i Yemen-krigen i 1963, og derefter beslutningen om militær tilbagetrækning fra Golfen i 1968, som blev gennemført i 1971 - ikke har kunnet udholde at forblive i samme tilstand i området. Derfor foretrak Storbritannien at trække sig tilbage fra regionen rent militært, omforme sin kolonisering fra en direkte kolonisering til en anden form, og konsolidere sin tilstedeværelse politisk, sikkerhedsmæssigt og økonomisk, hvilket Storbritannien har gjort i de fleste af dets kolonier... Siden da, dvs. siden Storbritanniens fulde tilbagetrækning øst for Suezkanalen, har Storbritanniens ikke kunne stå imod USA offentligt. Derfor er den overvejende stil i den britiske politik i forhold til USA, noget som ligner offentlig støtte til USA, men i virkeligheden forstyrrelse fra kulisserne og fordeling af roller til de britiske agenter, således at den ene agent offentligt udgiver sig for at støtte USA og deres agenter, og udadtil fremstår som en del af de amerikanske planer, som bliver udformet i de kredse, mens en anden agent får en offentlig rolle, hvor pågældende fremstår som det, det er, som værende loyal over for Storbritannien og dets agenter...!

3.

Det er i lyset af ovennævnte, at Emiraternes standpunkter, som der bliver spurgt til, skal forstås:

A. Emiraternes rolle i Yemen:

Emiraterne har deltaget i operation "afgørelsens storm", som Saudi-Arabien søsatte mod Yemen i marts 2015. Selvom der udadtil ser ud til at være fuld overensstemmelse mellem dem, forholder virkeligheden sig anderledes. Saudi-Arabiens formål var at nøjes med luftangreb, men Emiraternes store deltagelse i slagene på landjorden viser, at de har udnyttet alliancen til at indføre store landstyrker i Yemen.

En dybere overvejelse af Saudi-Arabiens benægtelse af tilstedeværelsen af saudiske landstyrker i Yemen d. 05.04.2017, den saudiske erklæring om afslutningen på operation "afgørelsens storm" d. 21.04.2017, og den samtidige erklæring om igangsættelsen af operation "tilbagebring håbet", viser, at den mellemliggende periode mellem de to datoer har været en periode med eskalering mellem Saudi-Arabien på den ene side, som med luftangrebene ønsker at bane vejen for en politisk løsning (lanceringen af operation " tilbagebring håbet" er en klar indikation på dette), og Emiraterne på den anden side, som gerne ser, at denne krig skal lede til en reel udsmidning af Houthierne fra Yemens byer... Saudi-Arabien tilsigter nemlig kun at lægge pres på Houthierne som indledning til den politiske løsning, mens Emiraterne bekriger dem på landjorden og får dem til at trække sig tilbage.

Uenigheden mellem de to lande i forhold til Yemen begrænser sig ikke til dette, men indbefatter også holdningen til den afsatte præsident Saleh. Mens Saudi-Arabien og den afsatte Saleh nærer et dybt fjendskab til hinanden, er der flere nyheder om, at Emiraterne støtter ham, og at de endda har reddet ham fra operation "afgørelsens storm". Hjemmesiden Masralarabia.com rapporterede dette faktum på en meget direkte måde d. 04.04.2015: "*En højtstående yemenitisk embedsmand har i en særudtalelse til "Masralarabia" løftet sløret for en uenighed mellem Emiraterne og Saudi-Arabien, grundet Abu Dhabis læk til den tidligere yemenitiske præsident Ali Abdullah Salehs søn om operation "afgørelsens storm" en time før bombningen af Sanaa, og grundet Emiraternes syn på nødvendigheden af bevarelsen af Saleh og hans*

indlemmelse i ethvert fremtidigt løsningsinitiativ. Embedsmanden afslørede samtidig, at Emiraternes lækage reddede Saleh fra døden, idet han forlod sit hus og drog til et andet sikkert sted i Sanaa før bombardementet gik i gang ".

Det, som også indikerer Emiraternes støtte til Ali Saleh er, at de ignorerer den internationale resolution, som pålægger sanktioner mod Saleh. De sociale medier bugner af beskyldninger mod Emiraterne om økonomisk og militær støtte til Ali Abdullah Saleh og hans familie, og at Emiraterne stadig er Salehs allierede til trods for, at Emiraterne udadtil deltager i den arabiske alliance, som ledes af Saudi-Arabien, og som fører en krig mod Houthierne i Yemen og mod deres allierede Saleh. Krigen som har "genoprettelsen af legitimitet i landet" og "afslutning af det blodige kup, som Houthierne har udført" som erklærede formål...

Denne forbindelse mellem Emiraterne og Saleh bliver ligeledes bekræftet af følgende, som Yemen Press nævnte d. 22.10.2015: "*Den afsatte præsidents søn, brigadegeneral Ahmad Ali Saleh, er fortsat bosat i Emiraterne og nyder særlig beskyttelse, til trods for krigen mod Houthierne og Saleh, som Emiraterne deltager i....*"!

Derudover er selve præsident Hadis fremtid ikke sikret, da de internationale initiativer kræver hans afgang. Det betyder, at Storbritannien gør sine andre kræfter og kort klar i Yemen, således at en fjernelse af præsident Hadi fra den yemenitiske politisk scene, som et eventuelt udfald af de internationale aftaler om Yemen, ikke kommer til at betyde en fjernelse af britisk indflydelse i Yemen, da denne indflydelse repræsenteres af mange aktører, hvoraf Hadi er én. Således har Storbritannien fået Emiraterne til at støtte Ali Saleh... Både Hadi og Saleh er blandt Storbritanniens følgere, og sagen er derfor blot et spørgsmål om en rollefordeling i bedste snedige britiske stil!

Uenigheden mellem Emiraterne og Hadi skal derfor forstås i dette lys, og ligeledes den kolde modtagelse af ham i Abu Dhabi, samt uenigheden om fyringen af sikkerhedschefen i Aden lufthavn, Saleh Al-Omari (Abu Qattan). Konflikten udadtil mellem Emiraternes politik i Yemen og præsident Hadi, som en af Storbritanniens agenter, er derfor et resultat af Storbritanniens uddelegering af en særlig opgave til Emiraterne, som kræver at de påtager sig denne rolle. Derfor ser Emiraterne ud til ikke at stå på Hadis side, som Emiraterne godkendte under "golf-initiativet". Emiraterne støtter reelt en anden af Storbritanniens agenter, nemlig Ali Saleh.

Emiraterne spiller således en rolle for briterne i Yemen, ved at blande kortene over for Saudi-Arabien, som arbejder for USA i landet.

B. Emiraternes rolle i Libyen

Emiraternes planlagte rolle i Libyen er let at forstå, hvis man tager Emiraternes overordnede fjendtlige politik over for islamisterne i betragtning. Det er en politik, som bliver tegnet og udført af den tidligere britiske premierminister, Tony Blair. Her skal man ligeledes tage Emiraternes forhold til FN's særlige Libyen-udsending, Bernardino Leon, med i betragtning, samt den kreds som Emiraterne støtter i Libyen. Alt dette sker i lyset af Storbritanniens store indflydelse i Libyen, med de mange kort, som London kan spille, på samme måde som de kan i Yemen, hvilket skyldes Storbritanniens overvældende indflydelse i landet under Gaddafi-tiden...

Emiraternes støtte til sekularisterne og stammelederne, og deres modarbejde af "islamisterne", sætter Emiraterne på modsatte side af de kræfter, der støttes af Qatar i Libyen. Sagen er derfor den, at Qatar arbejder for briterne blandt "islamisterne", mens Emiraterne også arbejder for briterne, men blandt sekularisterne og stammerne. Denne rollefordeling er præcis, hvad det amerikanske magasin Foreign Policy rapporterede om: arabi21.com skrev følgende d. 28.08.2014, efter Emiraternes luftangreb i Libyen: "*Det amerikanske magasin Foreign Policy påpeger, at den regionale kamp om indflydelse i Libyen startede allerede i 2011, året hvor oprøret mod oberst Muammar Gaddafis regime gik i gang, da Qatar støttede de islamisk-orienterede væbnede oprørere, hvorimod Emiraterne støttede de stammeorienterede kræfter, særligt dem som tilhører Zantan stammerne i det vestlige Libyen."* Det amerikanske magasin afslørede ved samme lejlighed Emiraternes mænd i Libyen, med navns nævnelse...

Emiraterne har haft et meget stærkt forhold til FN's Libyen-udsending, Bernardino León, en spanier som er europæisk orienteret. Emiraterne arbejder sammen med ham i forsøget på at skaffe støtte til projekter på Tubruq-parlamentets og Haftar-gruppens side. Aviserne har offentliggjort lækager fra hans mailboks med korrespondancer med Emiraternes udenrigsminister, og aviserne har ligeledes afsløret, at León er flyttet til Emiraterne, umiddelbart efter han forlod sin post som FN's Libyen-udsending, hvor han nu arbejder til en attraktiv løn.

Dette stærke forhold mellem Emiraterne og FN's udsending, som er et udtryk for tilbøjelighederne til Storbritannien i Libyen, viser Storbritanniens tilfredshed med Emiraternes rolle i landet. Den rolle, som kom meget bemærkelsesværdigt til syne efter de luftangreb, som Emiraterne rettede mod islamiske krigere i Tripoli i august 2014. USA var den første til at afsløre disse emiratiske luftangreb, som kom samtidig med flytningen af parlamentet til Tubruq, og umiddelbart efter at parlamentet afholdt sit første møde d. 04.08.2014!

Det er nævneværdigt, at Storbritannien er bagmanden bag Emiraternes støtte til sekularisterne og modarbejdelse af "islamisterne". Masralarabia.com skrev d. 31.01.2017 følgende: "*Den britiske avis, The Telegraph, skrev at "Tony Blair-instituttet for rådgivning har indgået en aftale til 35 millioner dollars med De Forenede Arabiske Emirater, for at levere råd og vejledning til Emiraterne i henhold til den indgåede kontrakt mellem Blair-instituttet og det emiratiske udenrigsministerium... De mest fremtrædende enighedspunkter mellem de to parter er holdningen til de islamiske bevægelser og partier som er aktive i regionen*."

Således bliver det tydeligt, at Storbritannien fordeler rollerne mellem sine agenter på en måde, som udadtil ser ud til at indeholde modsigelser mellem agenterne, men som i sidste ende opfylder briternes formål. Storbritannien placerer nemlig ikke alle sine agenter på samme side, særligt ikke i de lande, hvor de har mange kort at spille med, som Libyen eksempelvis: Qatar står imod Haftar og på den libyske regerings side, som er pro-britisk, mens Emiraterne lader som om, de står på Haftars side og støtter ham intensivt!

C. Emiraternes rolle i Tunesien

Tunesiens præsident Baji Qaʾid As-Sibsi udtalte i november 2015: "*Emiraterne vil vedblive med at benytte destabiliserende fremgangsmåder, fordi de tror, de er i sikkerhed (fra at blive stillet til regnskab), fordi Emiraterne har de nødvendige penge for at generere magt, uden frygt for nogen, da alle - inklusiv Europa - er afhængige af emiratiske penge*." (Middle East Eye d. 30.11.2015).

Emiraternes standpunkt, som ser ud til at være fjendtligt over for Tunesien (som er under britisk indflydelse), grundet den øjensynlige spænding i forholdet mellem de to lande, viser sig dog at være et kunstigt standpunkt ved nøje undersøgelse. Beviset herfor er, at As-Sibsi har besøgt Emiraterne. Mens der tales om spændinger i forholdet mellem Tunesien og Emiraterne, er det blevet offentliggjort, at Emiraterne skal finansiere en våbenaftale om Tunesiens køb af franske våben og militærudstyr, som skal bruges til at sikre de tunesiske grænser mod Libyen og Algeriet. Den franske præsident Hollande udtalte følgende til en fælles pressekonference under den tunesiske præsident As-Sibsis besøg i Paris: "*Der er et samarbejde mellem de tre lande på dette område*". Udtalelsen kom som svar på et spørgsmål om våbenaftalen mellem Frankrig og Tunesien, som de franske aviser skrev om d. 07.04.2015. Den tunesiske udenrigsminister Taïeb Baccouche løftede ligeledes sløret for, at: "*hans land forhandler med Frankrig og Emiraterne for at sidstnævnte skal hjælpe Tunesien med at købe våben*... " (doualia.com d. 07.04.2015)

Emiraterne finansierer således Tunesiens våbenhandler på den ene side, og på den anden side foregiver de, at der er en spænding i forholdet til Tunesien. Dette viser, at spændingen ikke er reel men kunstig, med det formål at Emiraterne skal spille en bestemt britisk rolle i Tunesien og i de omkringliggende lande, særligt Libyen, idet Tunesien står imod Haftar og på samlingsregeringens side, som blev født i Tunesiens favn og under dennes varetagelse og sidenhen flyttede til Tripoli. At foregive at der er en spænding mellem Emiraterne og Tunesien gør det nemmere at gennemføre det emiratiske/britiske bedrag over for Haftar!

D. Emiraternes rolle med Al-Sisi

Emiraterne har støttet Al-Sisi og hans regime gevaldigt, sammen med Saudi-Arabien, siden Al-Sisi udførte sit kup i midten af 2013. Saudi-Arabien var loyalt over for briterne under kong Abdullahs tid. Derfor kan den saudiske støtte til Al-Sisi forstås ud fra, at Storbritannien selv følger med USA og kræver af sine agenter, at de følger med USA's agenter, fordi de er de stærkeste i området, og briternes agenter er svagere end dem. Dette gør, at Storbritannien ikke på én gang skubber sine agenter frem for at stå i geled og vise åbenlyst fjendskab til USA's agenter, undtagen i nogle særtilfælde (Qatar som eksempel).

Storbritannien gør det samme med Al-Sisi: De sender ham nogle betryggende signaler og kombinerer det med Emiraternes støtte, hvilket også er blevet påpeget af britiske aviser. Alaraby.co.uk citerede d. 25.06.2014 en rapport offentliggjort i The Financial Times for følgende: "*Kilder med indsigt i Tony Blairs aktiviteter har fortalt The Financial Times, at Blair har udpeget en gruppe af eksperter til at skrive en rapport om "Det Muslimske Broderskab" og de beskyldninger, som militærlederne i Egypten, sammen med deres støttere i Golfen, retter imod gruppen, om at den er indblandet i terroraktioner.*" Avisen nævnte ligeledes, at Tony Blair, i sine taler, har vist sympati for militærkuppet i Egypten, som fjernede den egyptiske præsident Mohammed Morsi fra magten. Blair har, i en af sine taler, beskrevet det egyptiske kup som "en vigtig redningsaktion for Egyptens folk". Avisen tilføjer: "*Dette standpunkt stemmer fuldstændig overens med den emiratiske regerings standpunkt*." Derfor er Emiraternes handlinger, som viser nærhed til Al-Sisi, i tråd med den britiske linje og overhovedet ikke afvigende fra denne.

4.

Blot til påmindelse, så sagde vi følgende i et svar fra d. 12.01.2016: "*Vi regner ikke med, at der kommer en decideret konflikt mellem stater, som følger samme stormagt, eller som er satellitstater for samme stormagt. Dette skyldes, at den stormagt som følges, generelt er den, som bestemmer udenrigspolitikken for disse stater; og eftersom udenrigspolitikken for det meste er motivet for konflikter mellem stater, regner vi ikke med, at der kommer deciderede konflikter mellem stater, som følger samme stormagt eller er satellitstater for samme stormagt.*

Dette er i forhold til deciderede konflikter. Uenigheder, som ikke er på niveau med deciderede konflikter, mellem disse stater kan til gengæld forekomme i tre tilfælde:

- *Ud fra en rollefordeling, som skal tjene stormagtens interesser.*
- *De kan skyldes indenrigsforhold, som ikke har en betydning udenrigs, der påvirker udenrigspolitikken for den stormagt, de følger.*
- *Der kan være tale om en konflikt, der skal styrke en agent ved at sætte blus under "en situation som var stilnet af" mellem denne og en anden, for derefter at nedkøle situationen igen, når konflikten har tjent sit formål.*"

Situationen for Emiraterne, som følger briterne, hører under det første tilfælde, hvor der er tale om en rollefordeling: De spiller en rolle, som briterne har bestemt, lige såvel som Qatar spiller en anden rolle, som briterne har defineret.

5.

Konklusionen er, at Emiraterne har loyalitet og ubetinget følgeskab til briterne, ligesom resten af golflandene, på nær Saudi-Arabien, som følger USA under den nuværende kong Salman. Emiraterne spiller derfor en rolle, som briterne fastlægger for dem, om det er i Yemen, Libyen eller gennem deres støtte til det egyptiske regime. Derfor skyldes de modsigelser, der forekommer i deres politik udadtil, netop de overordnede linjer, som Storbritannien har tegnet for dem, med støtte til sekularisterne og bekæmpelse af islamisterne, hvilket er nogle andre end de overordnede linjer, Storbritannien har tegnet for eksempelvis Qatar.

Derudover fører Emiraterne en særlig og dyb politik for Storbritannien. Emiraterne arbejder ofte som bagtropperne hos USA's agenter i regionen, og udfører deres opgave for Storbritannien derfra. Men uagtet om det er Qatar, Emiraterne eller en hvilken som helst tredje stat i muslimernes lande, som tjener de kolonialistiske kuffars interesser, så er dette en kolossal forbrydelse, som er ødelæggende for dem, og hverken gavner dem i dette eller det næste liv. Tværtimod er det, som Den Stærke, Den Ophøjede siger:

سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ

De, der begik forbrydelser, vil rammes af fornedrelse hos Allah og en streng straf, for det, de plejede at lægge af planer [Al-An'am: 124]

9. april 2017